

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.451/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	helység1 Kormányhivatala (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Zombor Péter kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közfoglalkozási jogviszony megszüntetésével összefüggő közigazgatási jogvita (KDB határozat: határozatszám1.)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (22. és 23. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 48.K.702.001/2023/21. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.000 (hatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. április 15. napjától állt határozatlan idejű kormányzati foglalkozási jogviszonyban az alperesnél, annak főosztály1 Szociális és Gyámügyi Osztályán látta el feladatait, felettese személy1 volt. A felperes kinevezése 2022. november 15. napjától

módosításra került, áthelyezték az alperes helység² Hivatal Gyámügyi Osztály szervezeti egységéhez. A felperes távozásával kapcsolatban részére kollégája, személy² „kolléga búcsúztató bizonyítványt”, valamint bizonyítvány pótlap elnevezésű irományt készített, mely utóbbi az alábbi szöveget tartalmazta: „személy², személy²⁻³ Tantestület nevében, hatáskörében a példamutató, kitartó, hősi és minden akadályt leküzdő, köcsög, megalázó, megsemmisítő hatásokat ki nem szarja le munkásságáért a megmagasabb fokú Hivatali dicséretben részesítem.”. A fenti iromány alján az alperes pecsétjének lenyomata volt látható, az irományok a felperes közösségi oldal¹ oldalára feltöltésre kerültek.

[2] 2022. november 15. napján személy¹ e-mail üzenetet küldött személy⁴ főispán részére, melyben tájékoztatta a fenti irományok közösségi oldal¹-on történő megjelenéséről, melyről képernyőfotót is csatolt.

[3] Ezt követően az alperes a 2022. november 17. napján kelt intézkedésével a felperes kormányzati szolgálati jogviszonyát a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 107. § (2) bekezdés a) pontja alapján azonnali hatályú felmentéssel megszüntette figyelemmel arra, hogy a felperes a fenti magatartása a Kit. 109. § (2) bekezdés a) pontja szerinti érdemtelenségnek minősül, sérti a Magyar Kormánytisztviselő Kar Hivatásetikai Kódexe II/8. pontjában írt magatartási követelményeket.

[4] A felperesnek az alperesi munkáltatói intézkedéssel szemben előterjesztett közszolgálati panaszát, melyben az érdemtelenség megvalósulását, a munkáltatói intézkedés jogszerűségét vitatta, a Közzolgálati Döntőbizottság (a továbbiakban: KDB) a határozatszám¹. iktatószámú határozatával mint alaptalant elutasította.

A kereset, a védírat

[5] A felperes a módosított keresetében kérte az alperes kötelezését a szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésére figyelemmel 15 havi átalány-kártérítés jogcímen 560.000 forint tőke megfizetésére. A keresetében hivatkozott a Kit. 107. § (3) bekezdésének, 109. § (1) és (4) bekezdésének megsértésére azzal, hogy a KDB döntése nem áll összhangban a fenti jogszabályhelyekkel, továbbá vitatta a munkáltatói intézkedésben szereplő tényállás megvalósulását.

[6] Az alperes a védíratában a módosított keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában.

Az elsőfokú eljárásnak a fellebbezés eljárásjogi jogszabálysértéssel érintett elemei

[7] Az elsőfokú bíróság a peres eljárás során a 2024. február 9. napján tartott tárgyalást elhalasztó végzésében a peres feleket felhívta a bizonyítási indítványaik 15 napon belül történő előterjesztésére, mellőzés terhe mellett. Az alperes 2024. március 6. napján előterjesztett beadványában indítványozta személy5 és személy6 tanúkénti meghallgatását. A 2024. április 12. napján tartott tárgyaláson előadta, hogy a tanúbizonyítási indítványokat azért csak határidőn túl tette meg, mert nagy szervezet és különböző főosztályokkal kellett egyeztetni, nem célja a perelhúzó magatartás. Az elsőfokú bíróság az alperes igazolási kérelméről alakszerű végzéssel nem döntött, az eljárás során a fenti két személyt tanúként meghallgatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdésére, a 3. § (3) bekezdésére, 5. § (4) bekezdésére, 95. § (2) bekezdés a) és b) pontjára, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a KDB eljárása nem minősült megelőző eljárásnak, a módosított keresetében a felperes már nem a KDB határozat jogszerűségét támadta, hanem a jogviszonya jogellenes megszüntetése okán kérte az alperest általányskártérítés megfizetésére kötelezni, mindezekre figyelemmel a KDB határozat jogszerűségét a perben nem vizsgálhatta felül.

[9] Miután a perben a felperes nem a KDB határozatát támadta, ezért a Kp. 131. § (6) bekezdése szerinti bizonyítási korlát nem volt figyelembe vehető. A KDB az eljárásában bizonyítási eljárást nem folytatott le, továbbá a felperes a keresetében vitatta a felmentésben neki felrótt tényállás megvalósulását, ezért helyt adott ebben a körben a peres felek bizonyítási indítványainak. A Kit. 109. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) és b) pontjára valamint (4) bekezdésére utalással az MK 95. számú állásfoglalás alapján vizsgálta a felmentés okának valós, világos és okszerű voltát.

[10] A felperesi felmentés indokolása megfelelt a világosság követelményének, mert világosan és egyértelműen tartalmazta azt a tényt, amire az alperes a felmentést alapította – nevezetesen a hivatali bélyegzővel ellátott irományoknak a felperes közösségi médiafelületén történt megjelenését. Értékelte, hogy a perben a felperes maga sem állította, hogy ne tudta volna milyen irományról van szó. Mindezekre figyelemmel nem értékelt hiányként az irat tartalmának szó szerinti idézését a felmentő okiratban; a felmentés indokát és nem az azt alátámasztó bizonyítékokat kellett a megszüntető okiratban rögzíteni; annak nem kötelező tartalmi eleme, hogy az esetről a munkáltató mikor és milyen módon szerzett tudomást, azt milyen okból tulajdonítja a felperesnek.

[11] A valóságosság körében vizsgálta, hogy az irományok a felperes közösségi oldalán valóban megjelentek-e. A perben csatolt, a felperes közösségi oldal1 oldaláról készített képernyőfotón látható az iromány, valamint alatta a felperes neve, a fotó készítésének ideje 21 óra 45 perc. A másik fotón egy hozzászólás és arra a felperes által adott válasz látható. Figyelemmel arra, hogy a felperes állítása szerint nem tette ki az oldalára az irományt, az alperesen volt ebben a körben a bizonyítási teher. személy6 és személy5 tanúk nyilatkozatai alapján megállapíthatóvá vált, hogy ismerősei a felperesnek és látták a felperes fenti bejegyzését. személy1 és személy6 ugyan eltérően nyilatkoztak abban a körben, hogy személy1 közvetlenül is látta-e a bejegyzést vagy csupán a képernyőfotón, ez azonban nem

annulálja személy6 előadását a megtekintés körében. Nincs jelentősége a képernyőfotó elkészülte időpontjának, ugyanakkor a fotón látható esti időpont és személy5 vallomása, miszerint a bejegyzést este látta, alátámasztja, hogy a bejegyzés ténylegesen megjelent a felperes oldalán. A képernyőfotón a kép alatt látható a felperes neve, mely abban az esetben szerepel ilyen formában, ha azt a felperes teszi ki az oldalára. A közösségi oldal1-ra feltöltött fotók az ismerősöknél a hírfolyamban jelennek meg anélkül, hogy a felhasználó személyes profiljára rákeresnének, ezért nem bírt jelentőséggel, hogy személy5 nem követi a felperes közösségi oldalát. Annak sem volt relevanciája, hogy ki kinek mondta el, hogy látta a bejegyzést, mert a fenti két tanú is a poszt közvetlen észleléséről tett vallomást. személy6 és személy5 tanúk vallomását elfogadva az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az irományok megjelentek a felperes közösségi oldal1 oldalán, így az arról készült képernyőfotót valónak fogadta el. A felperes közösségi oldal1 profilján, így a hírfolyamon is megjelenő bejegyzésekért és azok tartalmáért a felperes tartozik felelősséggel. személy7 tanú a vallomásában nem erősítette meg a felperes állítását, hogy személy5 a meghallgatását megelőzően a tanúval folytatott telefonbeszélgetésben azt mondta, hogy ő a bejegyzést nem látta. A fenti körben bizonyítandó tények a tanúk által igazolásra kerültek, ezért az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek szakértői bizonyítás lefolytatását, az erre vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt mellőzte. Mindezekre tekintettel úgy látta, hogy a felmentés indoka megfelel a valóságosság követelményének.

[12] Az okszerűség körében vizsgálta, hogy az azonnali hatályú felmentésben foglaltak megalapozzák-e a Kit. 109. § (2) bekezdés a) pontja szerinti érdemteleniséget, a felperesnek félrott magatartás súlyosan rombolta-e az alperesi közigazgatási szerv jóhírnevét vagy a jó közigazgatásba vetett bizalmat. A pótlap elnevezésű irományon található szöveg a munkáltatóra nézve sértő kijelentést tartalmaz, ez a közigazgatásba vetett bizalmat nagymértékben rombolja. Az irományon szerepel a munkáltató bélyegzője is, ezért egyértelműen azonosítható a munkáltatói tevékenységgel. Az alperes tisztségviselője a közszolgálat megjelenítője, ezért a munkáltató jóhírnevének kikezdésére alkalmas viselkedés egyben a közigazgatásba vetett társadalmi bizalomra is negatív hatással lehet. Annak nem volt jelentősége, hogy az iratot nem a felperes készítette, mivel a felmentés alapjául szolgáló magatartás a fenti tartalomnak a közösségi oldalon való megjelenítésében állt. Az iromány tartalma és stílusa széles körben és súlyos mértékben rombolta az alperes tekintélyét, ezért a felperes magatartása az érdemteleniség jogszabályi kritériumait kimerítette, a felmentés okszerűnek volt tekinthető.

[13] Összességében megállapította, hogy az alperes jogszerűen szüntette meg érdemteleniség okán a felperes közszolgálati jogviszonyát, hiányzik az átalány-kártérítés jogalapja.

[14] Az ítéleti jogorvoslati tájékoztató a benyújtás módját illetően csak azt tartalmazta, hogy az ítélet elleni fellebbezést az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint kell előterjeszteni.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] A felperes fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a módosított kereseti kérelmének történő helyt adást. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítására irányult. A fellebbezésének

indokolásában kérte a fellebbezés részének tekinteni az elsőfokú bírósághoz előterjesztett, 2024. június 24. napján kelt előkészítő iratában foglaltakat. Állítása szerint az elsőfokú bíróság ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

[16] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elnökétől nem kapott választ az elsőfokú eljárás során az eljáró bíró ellen előterjesztett panaszára, ebben a körben a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről 2013. évi CLXV. törvényre (a továbbiakban: Panasz tv.) általában hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértően rótt rá elektronikus kapcsolattartási kötelezettséget a fellebbezése előterjesztéséhez, ezt a kötelezést az ítéletének indokolásában semmilyen jogszabályhellyel nem támasztotta alá, ezzel sérült a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 13. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség.

[17] A Kp. 131. § (5) és (6) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogsértően fogadta be a személy⁵ és személy⁶ tanúk meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt. Ezzel eltért a Kúria Kf.VII.39.205/2020/6. számú eseti döntésében kimondott elvi tételtől – amelyet a Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.057/2023/8. számú ítéletében is magáévá tett –, miszerint a Kp. 131. § (6) bekezdése kizárja olyan új bizonyítékok figyelembevételét, melyet a fél önhibájából nem érvényesített a KDB előtti eljárásban. Mindezek alapján a Kp. 131. § (6) bekezdésének alkalmazhatósága nem függ attól, hogy a KDB vizsgálata során milyen bizonyítékot vett figyelembe, a fenti jogszabályhely a peres félnek a KDB előtti eljárásban tett magatartására, az ott előterjesztett bizonyítási indítványára vonatkozik és vizsgálendő, hogy fennáll-e a perben új bizonyítási indítványt előterjesztő fél önhibája vagy sem. Téves az az elsőfokú bírósági álláspont, mely a Kp. 131. § (6) bekezdésének alkalmazhatóságát a KDB tevékenységétől tette függővé. Az alperes nem indítványozta a KDB eljárása során személy⁶ és személy⁵ tanúkenti meghallgatását, továbbá a perben nem adott elő arra vonatkozóan semmit, hogy ezzel kapcsolatban miért ne terhelne önhiba. Mindezekre figyelemmel a Kp. 131.§ (6) bekezdése a perben alkalmazható volt, a két tanú meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt mellőzni kellett volna.

[18] A fenti két tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt mellőzni kellett volna a Kp. 36. § (1) bekezdés g) pontja révén alkalmazandó Pp. 149. § (1) bekezdése alapján amiatt is, mert azt az alperes elkésztetten terjesztette elő. A Kp. 36. § (1) bekezdés c) és e) pontja alapján a kézbesítés és a határidő tekintetében a Pp. szabályait kell alkalmazni. A Kp. 84. § (2) bekezdése valamint a Pp. 351. § (1)-(2) bekezdése alapján a tárgyaláson jelen volt féllel a szóban kihirdetett végzést közölni kell tekinteni, a végzésben foglalt határidők ezen közléstől számítanak. A 10. sorszám alatti jegyzőkönyv halasztó végzését, melyben a bizonyítási indítványok előterjesztésére hívta fel 15 napos határidő biztosításával az elsőfokú bíróság az alperest, szóban közölte a jelenlévő alperesi jogi képviselővel, az innen számított határidőn túl terjesztette elő a tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát az alperes, határidő meghosszabbítását nem kérte, igazolási kérelmet nem terjesztett elő. Az elkésztetten előterjesztett bizonyítási indítvány a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján hatálytalan, a fenti tanúk vallomását ezért ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, erre az elsőfokú eljárás során hivatkozott, erre vonatkozóan indokolást az elsőfokú ítélet nem tartalmaz.

[19] A bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban életszerűtlennek tartotta, hogy az alperes a KDB előtt még nem jelölte meg tanúként személy⁵-t, aki aztán a perben már úgy nyilatkozott, hogy látott valamit a közösségi oldal-on, de azt is hozzátette, hogy néhány hónappal azelőtt azt nyilatkozta személy⁷nek, hogy érdemben nem tud semmiről beszámolni a közösségi oldal bejegyzéssel kapcsolatban. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy személy⁵ és személy⁷ tanú vallomása között nincs ellentmondás. személy⁵ azon nyilatkozata, hogy nem tud érdemben beszámolni semmiről, arra utal, hogy néhány hónappal

a tanúvallomása előtt még nem látott semmit sem a közösségi oldal1 profilon. Mindezek alapján egyáltalán nem volt megállapítható, hogy a bizonyítandó tények személy5 és személy6 tanúk vallomásával igazolásra kerültek. Az elsőfokú bíróság ugyan mellőzte a szakértői bizonyításra vonatkozó alperesi indítványt, azonban nem tért ki arra az ítéletének indokolásában, hogy nem is lett volna mit szakértői bizonyítás alá vonna figyelemmel arra, hogy a tanúk egyértelműen nyilatkoztak arra vonatkozóan, miszerint a tárgyi képernyőfotó sem digitálisan, sem más formában nem áll rendelkezésre.

[20] Hivatkozott a Kp. 2. § (2) és (4) bekezdése szerinti alapelvi jellegű rendelkezések megsértése körében arra, hogy a tisztességes bírósági eljárás része a tárgyalás igazságosságának biztosítása a BH2022. 336 számú eseti döntése alapján, mely sérült azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Kp. 131. § (6) bekezdése szerinti hivatkozását. A fenti alapelvi jelentőségű rendelkezések azzal is sérültek, hogy az alperes nem a megadott határidőben terjesztette elő a tanúbizonyítási indítványait, ezzel elhúzódott az eljárás. Az alperes rosszhiszemű volt, nem bizonyította a perben releváns tényeket, az elsőfokú bíróság lényegében helyette bizonyított, kérte például a munkaértekezleti jegyzőkönyv becsatolását. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes által hivatkozottakat a bizonyítékok ellentmondásosságával kapcsolatban. Tisztességtelen volt az a körülmény is, hogy az eljárás fentiek szerinti elhúzódása miatt a hároméves alkalmazási korlát vele szemben lassan már lejár a per jogerős lezárása előtt. Hivatkozta azt is ebben a körben, hogy a bevétele csökkent, a megélhetése ellehetetlenült a fentiek szerinti eljárás miatt.

[21] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint a fellebbezésben foglaltak nem foghatnak helyt, az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott, az indokolási kötelezettségének eleget tett. Nem állított új tényt az elsőfokú eljárásban, már a KDB előtt okirati bizonyítékokat csatolt, a tanúkat a bíróság felhívására indítványozta. Az előterjesztett bizonyítékokkal igazolta a perben releváns tényeket, a közvetlen és közvetett bizonyítékok együttes értékelésével megállapítható a perben releváns tényállás.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per érdemi eldöntése szempontjából releváns tényállást feltárta, a bizonyítékokat helyesen értékelte, helytálló érdemi döntést hozott, melynek indokait a releváns körben megadta. Ítéletének indokaival – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá az alábbiakra.

[24] A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[25] A fent részletezett bírói gyakorlat alapján a fellebbezés indokait a fellebbezésben kell megadni, nem hívható fel általában valamelyik korábban előterjesztett beadványában tett előadás, erre figyelemmel a másodfokú bíróság nem vehette figyelembe a fellebbezésben hivatkozott, az elsőfokú bírósághoz előterjesztett 2024. június 24. napán kelt beadványban foglaltakat.

[26] A Kúria több ügyben levezette már, hogy „Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás utolsó előtti bekezdése szerint az Alaptörvény a jogrend alapja, ugyanakkor az Alapvetés C) cikk (3) bekezdése, az R) cikk (2) bekezdése és a T) cikk (2)-(3) bekezdései alapján az Alaptörvény nem jogszabály.” (pl.: Gfv.V.30.145/2024/5. – BHGY K-PJ-2025-67). Az Alaptörvény megsértésére hivatkozás ezért önmagában nem ad alapot a fellebbezés elbírálására, mert valamely konkrét anyagi vagy eljárási jogszabálysértésnek a megjelölését is tartalmaznia kell a fellebbezésnek ahhoz, hogy az elbíráható legyen, továbbá az alapjogi sérelmet nem a rendes bíróságok állapítják meg, függetlenül attól, hogy a tételes jogszabályi rendelkezések sérelmén keresztül az megvalósulhat. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság nem bírálhatta el érdemben a felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére történt fellebbezési hivatkozását.

[27] Szintén a fent bemutatott bírói gyakorlat alapján a fellebbezési hivatkozásokat az azokat megalapozó releváns jogszabályhelyre hivatkozással a fellebbezésben kell előadni,

nem tekinthető pontos jogszabályi hivatkozásnak valamely törvényre általában történt utalás. Az elsőfokon eljáró bíró ellen előterjesztett panaszának elbírálatlanságára történt hivatkozás körében a felperes a fellebbezésében csupán a Panasz tv.-t hivatkozta általában, ez azonban nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak, ezen hivatkozás alapján a fenti fellebbezési hivatkozást a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta.

[28] A felperes az elsőfokú eljárásban nem volt elektronikus kapcsolattartásra kötelezett fél, ilyen kapcsolattartási utat nem választott, ennek megfelelően az elsőfokú bíróság az ítéletet részére postai úton adta ki. Ugyanakkor az ítéletének jogorvoslati záradékában tévesen került megjelölésre, hogy a felek a fellebbezésüket elektronikus úton kötelesek előterjeszteni, az elsőfokú bíróság a tájékoztatást nem bontotta meg aszerint, hogy a személyesen eljáró felperes postai, míg a közigazgatási szerv alperes elektronikus úton köteles a fellebbezését előterjeszteni. Ehhez képest a felperes a fellebbezését mind elektronikus úton, mind postai úton benyújtotta, határidőben, ezért a nem megfelelő tájékoztatással összefüggésben jogsérelem nem érte. A fellebbezésében ugyanakkor nem a jogorvoslati záradék nem megfelelő tájékoztatását sérelmezte, hanem azt, hogy az elsőfokú bíróság a Bszi. 13. § (1) bekezdésében foglalt általános indokolási kötelezettségét sértve nem támasztotta alá, hogy mely jogszabályhely alapján köteles elektronikus úton előterjeszteni a fellebbezését. Az indokolási kötelezettség megsértése körében ugyanakkor a felperes nem jelölte meg a fellebbezésében azt a konkrét Kp.- illetve Pp. -beli eljárási jogszabályhelyet, amely előírja a jogorvoslati záradékban foglaltakra vonatkozó indokolási kötelezettséget, a másodfokú bíróság maga sem találta az ezt rögzítő jogszabályi rendelkezést. A Kp. 84. § (2) bekezdésének felhívása alapján alkalmazandó Pp. 346. § (3)-(5) bekezdése nem tartalmaz arra vonatkozó előírást, hogy az ítélet jogorvoslati záradékában szereplő kioktatást a fellebbezés előterjesztésének módjával kapcsolatban külön indokolni kellene. Mindezekre figyelemmel alaptalanul érvelt azzal a fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét azzal, hogy jogszabályhellyel nem támasztotta alá a felperesi fellebbezés elektronikus úton történő előterjesztésének kötelezettségét.

[29] A Kp. 131. § (6) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az ítéletének indokolásában, hogy a felperes a módosított keresetében már nem a KDB panaszt elutasító határozatának (felül)vizsgálatát kérte, hanem a felperesi közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének okán kérte az alperes kötelezését átalány-kártérítés megfizetésére. Mindebből eredően a Kp. 131. § (6) bekezdésére vonatkozó bizonyítási korlát – melynek figyelembevétele elmulasztását a felperes a fellebbezésében kifogásolta – nem volt alkalmazható az elsőfokú eljárásban, ezzel szemben a felperes fellebbezésében is hivatkozott Kp. 131. § (5) bekezdése volt irányadó, miszerint a marasztalási perben a fél a bizonyítási indítványait a tárgyalás berekesztéséig, illetve a jelen esetben az elsőfokú bíróság bizonyítási teher alapján tett felhívását követően a felhívásban megjelölt határidőben előterjesztheti. Mindezekre figyelemmel alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kp. 131. § (6) bekezdésének rendelkezéseit, és ezért az alperes a személy6 és személy5 tanúk meghallgatására vonatkozó indítványát a perben már nem terjeszthette volna elő. Ugyancsak alaptalannak minősült emiatt a Kúria eseti döntésében foglaltaktól való eltérésére történt felperesi hivatkozás is figyelemmel arra, hogy ezzel kapcsolatban a felperes a fellebbezésében csupán a Kp. 131. § (6) bekezdését jelölte meg, mint amely elvi tartalomra való hivatkozása a fent részletezettek szerint nem vezethetett eredményre.

[30] A felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a Kp. 84. § (2) bekezdésének felhívása alapján alkalmazandó Pp. 351. § (2) bekezdése alapján a bizonyítási indítványok előterjesztésére vonatkozó, a 10. sorszám alatti jegyzőkönyv halasztó végzésében foglalt felhívás 15 napos teljesítési határideje a tárgyaláson jelenlévő alperesi képviselő tekintetében a tárgyalás napjától, 2024. február 9. napjától számított. A személy6 és személy5 tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát nem vitatottan a 2024. március 6. napján benyújtott beadványában, a fenti határidőn túl terjesztette elő, iratellenesen állította azonban a felperes a fellebbezésében, hogy a fenti bizonyítási indítványokra biztosított határidő elmulasztásával kapcsolatban az alperes igazolási kérelmet nem terjesztett elő. A 15. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal 8-9. bekezdései tartalmazzák, hogy a felperes kifogásolta a fenti határidő elmulasztását, melyre az alperesi képviselő akként nyilatkozott, hogy az alperes nagy szervezetében a belső egyeztetések miatt nem tudta a beadványát határidőben előterjeszteni, nem célja a perelhúzás. Ezen igazolási kérelemről az elsőfokú bíróság alakszerű végzést ugyan nem hozott, ugyanakkor mivel a tanúk meghallgatásába bocsátkozott, a bizonyítási eljárást lefolytatta, tartalma alapján az igazolási kérelemnek helyt adott. A felperes a fellebbezésében csupán a Pp. 149. § (1) bekezdésének figyelmen kívül hagyását, azt sérelmezte, hogy a határidőn túl előterjesztett bizonyítási indítvány hatálytalan, nem vitatta ugyanakkor az alperes igazolási kérelmében foglaltakat és annak elsőfokú bíróság általi elfogadását, az erre vonatkozó elsőfokú bíróság eljárást. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes tárgyaláson előterjesztett igazolási kérelme és az annak való elsőfokú bírósági helyt adás nyomán az alperes fenti tanúk meghallgatását indítványozó 2024. március 6. napja szerinti beadványa – a mulasztás Pp. 150. § (1) bekezdése szerinti orvoslása okán – nem tekinthető a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján hatálytalannak. Az elsőfokú bíróság az alperes joghatályosan előterjesztett bizonyítási indítványa alapján a felperes által kifogásolt két tanút meghallgathatta, a vallomásukban foglaltakat a bizonyítékok értékelése során jogszerűen figyelembe vehette, a felperes által hivatkozott elkészttség okán a tanúk vallomásának kirekesztésére a bizonyítékok köréből nem volt lehetőség.

[31] A felperes a fellebbezésében részletes nyilatkozatot tett a bizonyítékok értékelésének okszerűtlen volta kapcsán, kifejtve, hogy az általa hivatkozott ellentmondásokra figyelemmel az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékmérlegelés mennyiben és miként volt jogszabálysértő. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság visszautal a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjával kapcsolatban fent már kifejtettekre és ezzel összefüggésben arra, hogy mik a fellebbezés kötelező tartalmi elemei. A felperes a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban a fellebbezésében ugyan részletes levezetést tett, ugyanakkor megsértett jogszabályhelyet egyáltalán nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet ebben a körben – releváns jogszabálysértés hiányában – érdemben nem bírálhatta felül.

[32] A felperes az elsőfokú bírósági eljárást a Kp. alapvető rendelkezéseinek megsértésére hivatkozással is támadta. Az ítéltábla ezzel kapcsolatban rámutat arra, a Kp. alapvető rendelkezéseinek funkciója az, hogy keretet adjanak és segítséget nyújtsanak a törvény tételes szabályainak értelmezéséhez. Következésképpen, amennyiben a fél fellebbezésében eljárási alapelv sérelmére hivatkozással támadja az elsőfokú határozat

jogszerűségét, először azt kell megnézni, hogy az általa előadott érvek kötődnek-e tételes jogszabályi rendelkezések megsértéséhez, ennek hiányában pedig azt, hogy felmerült-e az alapelvi sérelem körében értékelhető többlettényállási elem.

[33] A felperes a fellebbezésében rámutatott, hogy a Kp. 2. § (2) és (4) bekezdése szerinti alapelvi jellegű rendelkezések sérelme az által állt elő, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a Kp. 131. § (6) bekezdésében foglaltakat továbbá a Pp. 149. § (1) bekezdését nem érvényesítette, hozzájárulva ezzel a bizonyítási eljárás elhúzódásához, ezen tételesjogi rendelkezések megsértésére való hivatkozása azonban a fent kifejtettek szerint érdemben nem vezetett eredményre. A felperes továbbá nem adott elő olyan többlettényállási elemet, amely azt támasztaná alá, hogy a fenti tételes jogi rendelkezések megsértésén túl miben áll a Kp. hivatkozott alapelvi jellegű rendelkezéseinek sérelme, mennyiben és miként sérült a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való joga és miként sértette az elsőfokú bíróság a tartalom szerinti elbírálás követelményét. A 3 éves alkalmazási korlát lejártára, valamint a bevételei csökkenésére, megélhetés ellehetetlenülésére vonatkozó hivatkozását a felperes csupán a fellebbviteli tárgyaláson adta elő első ízben már a fellebbezési határidőn túl, annak figyelembevételére a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján lehetőség nem volt. Mindezek alapján a felperes a tételes jogszabályi rendelkezések sérelmére az előző bekezdésekben foglaltakra tekintettel alaptalanul hivatkozott, a megjelölt tételes jogszabályhelyeken túlmutató, alapelvi sérelem körébe tartozó többlettényállási elemet pedig nem jelölt meg, így a Kp. alapvető rendelkezéseinek megsértésére alapított kifogása sem foghatott helyt.

[34] Mindezekre figyelemmel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan tényt, körülményt, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére alapot adott volna, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[35] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, 3. § (2) bekezdés a) pontjára, valamint (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg. Az alperes a jogi képviselettel felmerült perköltségét a fellebbezési eljárásban 1 munkaóra számára számította fel, mely a fenti rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján legfeljebb 6.000 forint lehet, a felszámított összegben a másodfokú bíróság nem terjeszkedhetett túl, ezért a felszámítással egyező összegben kötelezte a felperest a perköltség viselésére.

[36] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (44.800 forint) fellebbezési illeték a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 17.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró